

every

ทั่วทั้ง ฤดูใบไม้ผลิ ก็คิดถึง คุณเพียงคนเดียว

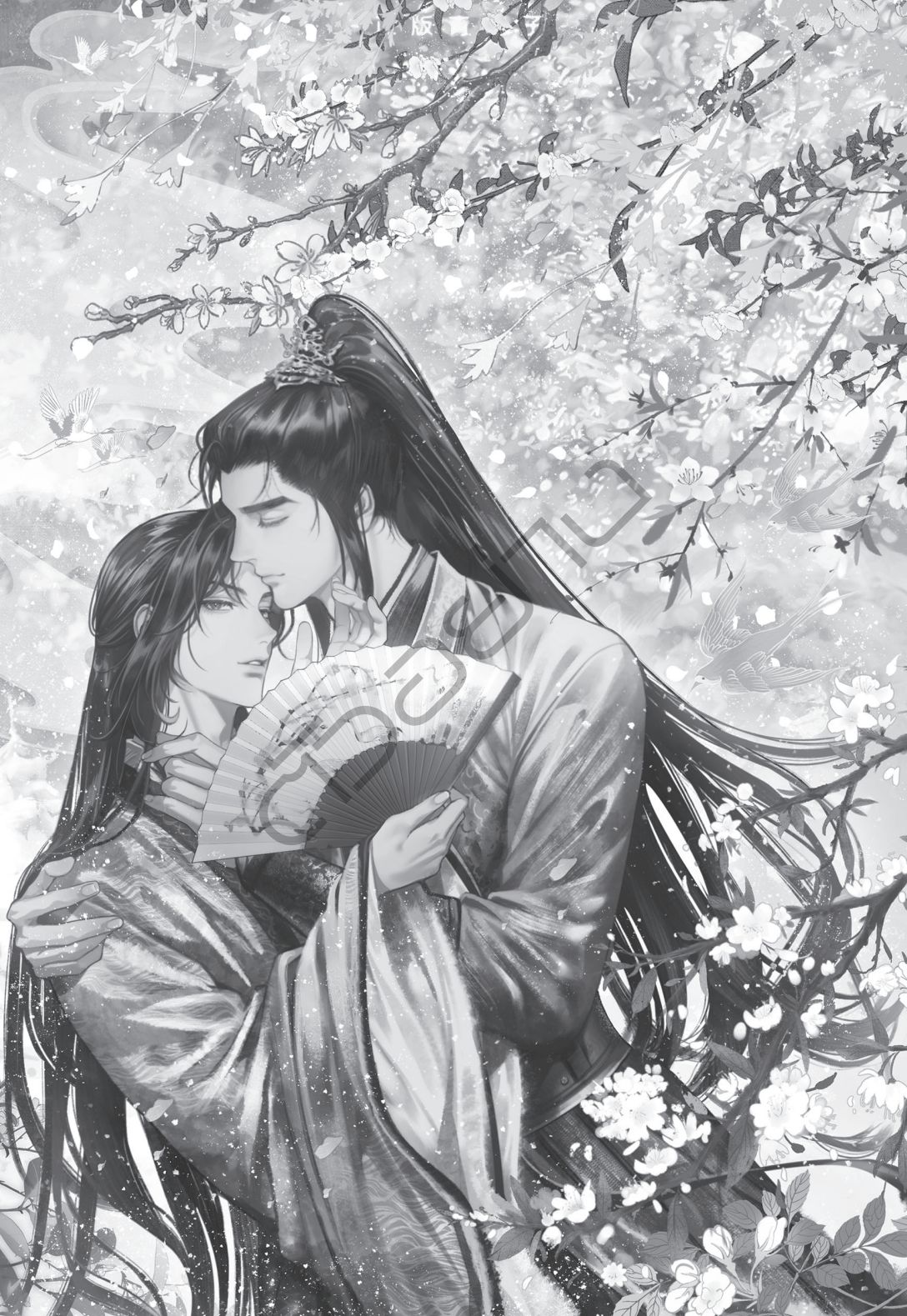
疏狂 3

เทสียงวาน (京蟬) เขียน

จื้อซิน แปล

kanapy ภาพ

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ยามนี้การเดินทางที่ต้องฝ่าอันตรายของ 'หลวงชี' ในต่างแดนอย่าง
แคว้นจินเซียงได้สิ้นสุดลงแล้ว ในที่สุดเขาก็จะได้เข้าไปยังสำนักขู่เลียนพร้อมกับคนรัก
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องผ่านด่านสำคัญอย่างบิดาบุญธรรมของ 'หลี่ซู่' หรือที่คน
ในสำนักเรียกขานกันว่า 'ผู้อาวุโสซุน' ไปให้ได้

ทว่าเรื่องราวไม่ราบรื่นอย่างที่วาดหวัง เมื่อการเข้าสู่สำนักขู่เลียนในครั้งนี้ได้
นำมาซึ่งความจริงที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวบุญคุณความแค้นครั้งเก่าก่อน เมื่อตอนที่
คนของสำนักขู่เลียนได้ลงมือสังหารเจ้าสำนักเคหาสน์เฮ้ออ แล้วจากนั้นความสัมพันธ์
บนความแตกต่างที่ความรักไม่ใช่ทุกอย่างระหว่างหลวงชีกับหลี่ซู่จะเป็นอย่างไร
หรือเรื่องราวร้ายๆ ทั้งหลายจะคลี่คลายไปในทิศทางใด คำตอบของทุกสิ่งที่คุณ
อยุ่ในใจกำลังรอนักอ่านทุกท่านอยู่ในตอนจบที่อาจติดตรึงอยู่ในใจไปอีกแสนนาน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

Copyright © 2014

แนะนำตัวละคร

* ผู้อาวุโสขุน

หนึ่งในผู้อาวุโสผู้ทรงอำนาจของสำนักขู่เลียน ทั้งยังเป็นบิดาบุญธรรมของหลี่ชู่ที่เลี้ยงดูเขามาตั้งแต่เล็ก ถือเป็นบุคคลที่ผู้คนในสำนักต่างให้ความเคารพและยำเกรงเป็นอย่างมาก

* เซ้าปู้

ชายหนุ่มผู้เป็นหนึ่งในสิบผู้อาวุโสของสำนักขู่เลียน ผู้คนในสำนักมักเรียกขานกันว่าผู้อาวุโสเสื่อ ลักษณะเด่นคือผมสีขาวยาวและสวดลายประหลาดบนตัว ทว่าสติไม่ใคร่จะสมประดึนนัก

* หู่ซาน

หนึ่งในสิบผู้อาวุโสของสำนักขู่เลียน เป็นหญิงสาวอายุน้อยที่เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ ซึ่งได้วิชาจากมารดาของซางเกอ อุบัติสยส่วนตัวไม่ใคร่จะคบค้าสมาคมกับผู้ใด อาศัยอยู่ที่หอคอยดำ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
มีการกล่าวถึงเลือด สภาพศพ การใช้ความรุนแรง การฆาตกรรม
การทรมาน บาดแผลทางใจในวัยเด็ก การทดลองที่ผิดศีลธรรมในมนุษย์
การปรับเปลี่ยนตัวตนแปลงร่างกายหรือลักษณะทางกายภาพของมนุษย์
สถานการณ์อันน่าขยะแขยง และมีการบรรยายเกี่ยวกับการตายของสัตว์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 7

การเดินทาง

เมืองเฟิงหู

กองบัญชาการกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือเสียงดัง
อะอะมะเทิง ผู้คนเบียดเสียดแน่นขนัด

มีชาวยุทธ์หลายคนที่จะเป็นกำแพงเข้ากองบัญชาการ แต่ถูกทหาร
กองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือตรวจไล่จนต้องรีบถอยหลังกลับไป

ร้านค้านอกกองบัญชาการก็แออัดเช่นกัน นานมากแล้วที่ชาวบ้าน
เมืองเฟิงหูไม่ได้เห็นคนแปลกหน้าเต็มเส้นทางเช่นนี้ พานทำให้พวกเขารู้สึก
ตื่นเต้นระคนกังวล

"จะเปิดศึกกับจินเซียงอีกแล้วหรือ"

ทันทีที่ได้ยินประโยคนี้ ชาวบ้านเมืองเฟิงหูทุกคนต่างพร้อมใจกัน
หันไปมองชาวยุทธ์ผู้นั้นที่กำลังถูกตั้งคำถาม

"..." คนผู้นั้นโบกพัด ใบหน้าเผยความรำคาญสามส่วน ความจองหอง
สามส่วน และความขมขื่นอีกสามส่วน "ข้าดูเหมือนคนจะไปรบหรือ"

ผู้ที่เอ่ยถามคือเด็กหนุ่มที่มาช่วยงานร้านบะหมี่ ครั้นโดนชาวยุทธ์ผู้นั้น
ถามกลับอย่างเย็นชา เจ้าตัวก็ถึงกับตื่นตกใจจนไม่กล้าปริปาก ก่อนที่หญิงชรา
คนหนึ่งจะนำบะหมี่มาวางไว้ตรงหน้าชาวยุทธ์พร้อมกับกวาดตามองอีกฝ่าย
หนึ่ง

"ไม่เหมือน"

ชาวยุทธ์ผู้นั้นร้อง 'เฮอะ' ถัดจากนั้นหญิงชราก็เอ่ยต่ออีกว่า "เจ้าสาวอย่างนี้นี้ มีหรือจะสู้ชายชาติวีรผู้องอาจอย่างกองพลพิทักษ์ชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือของเราได้!"

โต๊ะข้างกันยังมีอีกหลายคนที่นั่งอยู่ ก่อนสตรีนางหนึ่งในนั้นที่แต่งกายคล้ายชาวยุทธ์จะหลุดหัวเราะออกมา

"จริงดังว่าๆ ท่านยาย บะหมี่ของท่านอร่อยยิ่ง"

คนเหล่านี้แน่นอนว่าเป็นอวี๋เจิงและคนอื่นๆ ที่เดินทางไกลจากเมืองเจียงโจวมายังเมืองเพิงหู

ไม่มีผู้ใดรั้งอยู่เฝ้าเคหาสน์เฮ้าอี้เลยแม้สักคน แรกเริ่มซีเออร์และเซียฉางซุนไม่อยากพาซีเหมี่ยวเหมี่ยวมาด้วย แต่จะทำเช่นไรได้เมื่อซีเหมี่ยวเหมี่ยววอแฉะเจียนซีเออร์ต้องยอมแพ้ ทั้งสี่จึงปิดประตูเคหาสน์แล้วขึ้นชื่อาซาที่ชื่อมาโหม่อออกเดินทางบุกป่าฝ่าดงตลอดทั้งวันทั้งคืน กระทั่งมาถึงเมืองเพิงหูในช่วงปลายสาร์ท

เดิมทีทั้งสี่ไม่ได้ต้องการให้หลวนซางสู่ยมาด้วย เพียงแต่วันเดินทางโน่นเลยจะคิดว่า... หลวนซางสู่ยที่กลับเมืองผิงหลันไปแล้วจะมาปรากฏตัวที่หน้าเคหาสน์พร้อมกับบอกว่าจะไปตามหลวนชิวด้วยอีกคน

บิดาของหลวนชิวไม่ทราบว่าหลวนชิวนั้นจากเมืองเจียงโจวไปยังแคว้นจินเซียงแล้ว เมื่อเห็นว่าเทศกาลไหว้พระจันทร์ใกล้จะมาถึง บิดาของหลวนชิวจึงให้หลวนซางสู่ยนำของเล็กๆ น้อยๆ มาเยี่ยม ทว่ามีหรือที่หลวนซางสู่ยจะกล้าบอกว่าเป็นพี่ชายอยู่ที่ใด ที่เจ้าตัวหอบเอาของขวัญไหว้พระจันทร์มาที่นี่ก็เพียงเพราะสบโอกาสมาหาอวี๋เจิงก็เท่านั้น ครั้นเห็นเคหาสน์เฮ้าอี้ปิดประตูมิดชิดเตรียมเดินทางไกล หลวนซางสู่ยก็เข้าใจได้ในทันทีว่าอะไรเป็นอะไร ถึงได้รับกระโจนขึ้นม้าของตนตามทั้งสี่มายังเมืองเพิงหูด้วย

ศิษย์ทั้งสี่แห่งเคหาสน์เฮ้าอี้ไม่ได้มีเงินมากมายเหลือใช้ ตลอดทางจึงได้หลวนซางสู่ยช่วยจ่ายเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อมีอาจปฎิเสธหลวนซางสู่ยได้โดยตลอดหลังจากเข้ามาในเมืองพวกเขาจึงได้เชิญหลวนซางสู่ยให้ร่วมเดินทางไปด้วยกัน

ทว่าออกเดินทางยังไม่ทันพ้นวันก็ทำให้หัวใจอยากหาเข็มกับด้าย มาเย็บปากหล่นข้างสูญเสียแล้ว

คนทั้งห้ากินบะหมี่ไปพลางฟังบทสนทนาจากรอบด้านไปพลาง

คนที่ขวางอยู่หน้าประตูกองบัญชาการมิเพียงเป็นชาวยุทธ์ หากแยกแยะ จากสำเนียงแล้วก็จะรู้ว่าส่วนใหญ่ล้วนเป็นชาวยุทธ์แถบลุ่มแม่น้ำเสินส่วย

พวกเขาเหล่านี้มาเพื่อหางานทำ วนวายเช่นนี้มีมาหลายวันจนกองบัญชาการ รับมือไม่ไหว

"ได้ยินว่าเมืองเฟิงหูมีงานให้ทำอยู่มากไม่ใช่หรือ" ใครคนหนึ่งไวยวายน "พวกข้ามิได้กระทำผิดกฎหมายเสียหน่อย แค่งานหาเลี้ยงชีพมันยาก ถึงเพียงนี้เลยหรือไร"

นายทหารตะโกนเสียงแหบเสียงแห้ง "พวกเจ้าควรไปพบผู้ว่าการเมือง เฟิงหู!"

"ผู้ว่าการก็ฟังแต่แม่ทัพหนึ่งของพวกเจ้า!" ใครหลายคนเริ่มตะโกน โหวกเหวกอีกครา "หนึ่งหยวนเจิง! แม่ทัพหนึ่ง! เจ้าต้องมีคำอธิบายให้พวกข้า!"

หนึ่งหยวนเจิงที่อยู่ในกองบัญชาการนั่งไม่ติด เขาจึงได้ก้าวออกมาอย่าง ผ่าเผย ก่อนจะตะโกนเสียงดังลั่น

"มันผู้ใดส่งเสียงอะอะ!"

ด้วยเห็นว่าหนึ่งหยวนเจิงยังเด็ก เหล่าชาวยุทธ์จึงไม่คิดยำเกรง แต่ คาดไม่ถึงว่าเสียงของเขาจะกัมปนาทปานนี้ เพียงตะโกนออกมาก็กลบเสียง อะอะมะเทิงได้ทั้งหมดแล้ว

ความเจียบพลันเข้าปกคลุมอาณาบริเวณโดยรอบ ก่อนจะมีใครคนหนึ่ง เปิดปากเล่าโดยละเอียดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

ชาวยุทธ์เหล่านี้เคยอาศัยอยู่บริเวณแถบลุ่มแม่น้ำเสินส่วย ครั้นแม่น้ำเสินส่วย ท่วมติดต่อกันสองปีพวกเขาที่ทนต่อไปไม่ไหวจึงจำต้องมองหาทางรอดอื่น เดิมทีทุกคนต่างก็มุ่งหน้าขึ้นเหนือ คิดจะไปหางานทางตอนเหนือ ไหนเลย จะคิดว่าจะบังเอิญเจอเยวี่เยี่ยนไหลวกกับจางโม่แห่งพรรคหมิงเยี่ยที่ เมืองหยางเหอเข้า

เมื่อสอบถามจนได้ความถึงทราบวาททั้งสองก็จะข้ามแม่น้ำไปทางตอนเหนือเช่นกัน และแน่นอนว่าทุกคนย่อมถามประมุขพรรคอย่างจางโม่วว่า ตอนเหนือมีงานใดที่พวกเขาสามารถทำได้บ้าง แต่เนื่องจากชาวยุทธ์มีจำนวนมาก จางโม่วต้อนรับไม่หวาดไม่ไหว พรรคสาขาเมืองหยางเหอก็พลอยวุ่นวายจนไม่ได้พัก ด้วยเหตุนี้จางโม่วกับเยวี่เหลียนโหลวจึงต้องพับแผนการเดินทางไปตอนเหนือเป็นการชั่วคราว

พวกเขาไม่รู้วายุวี่เหลียนโหลวกับจางโม่วจะไปทำสิ่งใดที่ทางเหนือ เห็นเพียงว่าสีหน้าของเยวี่เหลียนโหลวที่เคยยิ้มแย้มค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงด้วยความหงุดหงิดจนชวนให้ขนพองสยองเกล้าทันทีที่ได้เห็นชาวยุทธ์มาเยือน

"เขาบอกพวกข้าว่าที่เมืองเพิงหูถึงจะมีงานให้พวกข้าทำ หากข้าก็จะอดได้งาน" คนคนนั้นเอ่ย "ทั้งยังเจาะจงว่าให้พวกข้ามาหาแม่ทัพหนึ่งหยวนเฉิง กล่าวเพียงว่าบอกชื่อเขา ท่านก็จะเข้าใจทุกอย่าง"

หนึ่งหยวนเฉิงว่า "ข้าจะเข้าใจอะไร"

เหล่าชาวยุทธ์ "พวกข้าจะไปรู้หรือ"

ข้าเองก็ไม่รู้!...หนึ่งหยวนเฉิงนึกโกรธเกรี้ยวขึ้นมาจนต้องลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตั้งแต่รู้จักกับเยวี่เหลียนโหลวมาคิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะกล้าทำกับตนเยี่ยงนี้ ในใจจึงอดนึกอยากจะจับเยวี่เหลียนโหลวมาอย่างไฟเสียให้รู้แล้วรู้รอดไม่ได้ แต่ท้ายที่สุดกลับทำได้เพียงหันไปตะคอกใส่ผู้ใต้บังคับบัญชาว่า "รีบไปตามคนของสาขาพรรคหมิงเยี่ยในเมืองเพิงหูมาพบข้าบัดเดี๋ยวนี!"

เป็นอีกครั้งที่สถานการณ์ด้านหน้ากองบัญชาการเริ่มโกลาหล

คนทั้งห้าที่อยู่ทางนี้แลกเปลี่ยนสายตากันอย่างเงียบๆ ก่อนที่หลวนซางสุ่ยจะลอบสบถ "เพื่อไม่ให้ผู้อื่นรบกวนการเที่ยวเล่นของตนกับจางโม่ว เยวี่เหลียนโหลวถึงกับต้องใช้อุบายเช่นนั้นเลยหรือ"

อวี่เจิงตีดนิ้ว "เจ้ายังไม่ได้อ่าน 'ปกิณกะชาวยุทธ์' ฉบับใหม่ที่เขียนโดยเสิ่นเตงหรือ ได้ยินมาว่าเยวี่เหลียนโหลวเขียนแทน เนื้อหากล่าวถึงงานประชุมใหญ่ขจัดอธรรม ในหนังสือบรรยายว่าเจ้านั้นงามสง่า มีบุคลิกสูงส่งสมกับที่เป็น

ผู้สืบทอดสกุลหลวน เพียงแต่..."

น้อยครั้งที่อวี๋เซิงจะเปิดปากสานต่อบทสนทนา ซ้ำยังมีใช้การหัวเราะเยาะหยัน ด้วยเหตุนี้หลวนซางส่วยถึงได้โบกพัดอย่างบ้าคลั่ง ทว่าขณะวางท่าเตรียมจะเอ่ยถามเขากลับนึกถึงเคล็ดลับต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มาจากหลี่ซู่ซันได้เสียก่อน หลวนซางส่วยจึงกระแอมกระไอ แล้วถามกลับเสียงนุ่มนวลว่า "เพียงแต่อะไรเล่า"

อวี๋เซิงว่า "เพียงแต่เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ นิสัยไม่ได้เรื่อง สวยแต่รูปจูบไม่หอม ช่างน่าเสียดาย"

ชวีเหมี่ยวเหมี่ยวที่อ่านหนังสือเล่มนั้นจบแล้วเซ็นกันพยักหน้าเร็วพวาให้หลวนซางส่วยเกือบได้หักพัดทิ้ง ก่อนจะพุ่งตัวออกจากร้านก่อนใคร เพื่อไปคิดบัญชีกับคนของพรรคหมิงเยี่ย

เมื่อยุแยงให้หลวนซางส่วยแยกตัวออกไปได้ในที่สุด อวี๋เซิงจึงผินหน้าไปหาชวีเออร์ "ไปเงินเชียงหนี่พวกเรากำลังระวังให้มาก มิควรพาหลวนซางส่วยไปด้วย"

ชวีเออร์แทบจะปิดปากเสียบมาตลอดทาง ยามนี้ก็ยิ่งทำเพียงพยักหน้ารับเงียบๆ อย่างเช่นเคย

เหตุการณ์แสนพิสดารที่หลุมศพของชวีเทียนหยางทำให้ชวีเออร์สับสน มีงงเสมือนโดนทุบด้วยค้อนหนักๆ

คืนนั้นฝนซัดสาด ศิษย์ทั้งสี่แห่งเคหาสน์เฮ้อฮั่นนั่งอยู่บนหลุมศพเนิ่นนาน ก่อนที่สี่นางจะปลีกตัวไปเป็นคนแรกเพื่อเกลี้ยกล่อมให้เหยี่ยวเงินชิงและโอวหยางต้าเถกกลับไปก่อน รอคอยทั้งดึกสงัด ฝนเทกระหน่ำมากยิ่งขึ้น พวกเขาถึงได้ย้ายโลงศพตลอดจนโครงกระดูกในโลงกลับมายังเคหาสน์เฮ้อฮั่น

ไม่ว่าหน้ากากหนังมนุษย์ชิ้นนั้นแนบสนิทอยู่บนโครงกระดูกมานานเท่าใดแล้วถึงไม่สามารถดึงมันออกได้โดยง่าย หลังจากพยายามดึงออกอยู่หลายครา ท้ายที่สุดอวี๋เซิงก็จำต้องยอมล้มเลิกความตั้งใจไปอย่างช่วยไม่ได้

ยามนั้นชวีเออร์ยืนอยู่หน้าโลง สงบนิ่งเสียจนแม้กระทั่งตนเองยังนึกตกใจ "นี่คือหน้ากากแปลงโฉมที่ชาวยุทธินิยมใช้กัน แม้ข้าจะไม่ชำนาญ

ด้านนี้ แต่ฝีมือของคนที่ประดิษฐ์หน้ากากนี้เยี่ยมยอดนัก'

'หน้ากากแปลงโฉม...ผู้ใดต้องการแปลงโฉม' อวีเซิงถาม 'เจ้าจะบอกว่า คนในโลงมิใช่ท่านอาจารย์เช่นนั้นหรือ'

อาจเป็นเช่นนั้น

ทั้งสี่ยืนอยู่กลางโถงหลัก ด้านนอกฝนห่าใหญ่ซัดสาดฟ้าคำรามร้องกัมปนาท อสนีแลบแปลบปลาบ

ข้อสันนิษฐานของพวกเขาแต่ละคนนั้นช่างเหลวไหล แต่กลับมีเพียงข้อสันนิษฐานที่เหลวไหลนี้เท่านั้นที่จะช่วยขยายความเหตุการณ์พิสดารตรงหน้านี้ได้

อวีเซิงจุกคิดได้ก่อนใคร ร่างของซวีเทียนหยางถูกพบที่อำเภอลี้หลาง หลังจากโดนแดดโดนฝนมาหลายวัน สภาพศพก็ควรเน่าเฟะขึ้นอีก

ทว่าหน้ากากนี้ไม่มีวันเน่าเปื่อย...หากมีใครได้เห็นศพขึ้นอีกกับหน้ากากที่ยังคงสภาพเดิมก็จะรู้ทันทีว่าศพนั้นผิดปกติ

'ด้วยเหตุนี้ท่านอาจถึงไม่ยอมให้ใครก็ตามได้เข้าใกล้ศพแม้กระทั่งข้า และตอนที่ยาศพลงมานางถึงได้ใส่ผ้าคลุมศพไว้' ซวีเออร์เอ่ย 'นางรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่านี่ไม่ใช่ท่านพ่อ'

ขณะเดียวกันเซี่ยฉางซุนเองก็นึกถึงตอนที่เหรินเจียงเก็บนิ้วขึ้นมาจากพื้นได้

หลังจากนำศพกลับมาที่เคหาสน์ ซวีชิงจวินก็ไปหาเหรินเจียงก่อนเป็นคนแรก จากนั้นถึงจะยอมเปิดประตูให้ทุกคนเคลื่อนศพเข้าเคหาสน์ ระหว่างจัดการศพของซวีเทียนหยาง ภายในห้องก็มีเพียงซวีชิงจวินกับเหรินเจียง ส่วนคนอื่นๆ นั้นไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป

ยามนั้นเหรินเจียงกล่าวว่าไม่ต้องการให้พวกเขาเห็นสภาพอันน่าสังเวชของซวีเทียนหยาง โดยอยากให้พวกเขาจดจำเพียงแค่ภาพความองอาจของอาจารย์และผู้เป็นบิดาเท่านั้น

'อาจารย์หญิงหลอกพวกเรา' เซี่ยฉางซุนว่า 'นางรู้ทุกอย่าง'

ซวีเออร์ชาวาบไปทั้งร่าง ความเย็นยะเยือกบางอย่างจากภายในกำลังกัดกินเขา ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ามีดินแข็งแกร่งใต้ฝ่าเท้าเกิดการหลุดตัว

ชนทั้งสรรพางค์เริ่มลุกขึ้น

คนที่เขาคุกเข่าหิ้งน้ำตาให้คือผู้ใด แล้วป้ายหลุมศพที่เขากราบไหว้
ทุกปีพร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องราวภายในใจให้ฟังนั้นเป็นของผู้ใดกันแน่

เหตุใดมารดาถึงอาของเขาถึงต้องปิดบังความจริง เวลานั้นบิดาของเขา
อยู่ที่ใด ยังคงมีชีวิตอยู่หรือว่าตายจากไปแล้ว แท้จริงนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง
ตลอดสิบหกปีที่ผ่านมาเป็นเพียงเรื่องโกหกหรือ

แล้วฆาตกรจะใช่อำนาจขู่เข็ญจริงหรือไม่ แท้จริงแล้วความแค้นอัน
ไร้ที่มันทำไปนี้มีสาเหตุมาจากผู้ใดกันแน่

ชวีเหมียวเหมียวนั้นถูกเก็บมาหลังจากชวีเทียนหยางเสียชีวิต นางจึง
ไม่เคยเจอชวีเทียนหยาง ถึงกระนั้นนางก็ยังรับรู้ได้ว่าแม้บรรดาศิษย์ที่จะมีท่าที
ตกใจ แต่กลับไม่ได้เศร้าโศกเสียใจอันใด

'แล้วพวกเราต้องบอกศิษย์พี่รองหรือไม่เจ้าคะ' นางถาม 'บางที่ท่านอาจารย์
อาจยังมีชีวิตอยู่ เคาหาสน์ของพวกเรากับสำนักขู่เข็ญก็ไม่ได้มีความแค้น
ต่อกัน ฉะนั้นเราสามารถไปตามหาพี่ใหญ่หลี่ซู่ได้อย่างสบายใจ'

ชวีเอ๋อรรวถูกสายฟ้าฟาด

ใช่...ยังมีหลวนชิว

หากชวีเทียนหยางยังไม่ตาย ทุกอย่างเป็นเพียงเรื่องโกหก...ผู้ที่โดน
คำโกหกนี้กักขังไว้กับเคหาสน์เข้ามาสืบตลอดสิบหกปีเต็มก็คือหลวนชิว

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็ตัดสินใจออกเดินทางทันทีโดยไร้ซึ่งความ
ลังเล

ประการแรก ชวีเอ๋อร์ต้องการที่จะตามหาหลวนชิวเพื่อบอกความจริงของ
เรื่องนี้ ส่วนประการที่สองนั้นเขาคิดจะไปเยือนสำนักขู่เข็ญเพื่อแก้ไข
ความเข้าใจผิด

เขาเป็นเจ้าของเคหาสน์เฮ้ออี้ เพียงแต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้
หลวนชิวช่วยจัดการทุกอย่างแทน จนเขาสามารถใช้ชีวิตอยู่ในโลกใบเล็ก
ของเขาได้โดยไม่มีสิ่งใดต้องกังวล

ยามนี้หมดเวลาที่จะทำเช่นนั้นแล้ว เพราะนี่คือเรื่องเข้าใจผิดระหว่าง

บิดาของเขาและสำนักขุ่เลียน ดังนั้นเขาจะต้องไปอธิบายเรื่องนี้ด้วยตนเอง และยังต้องปลดเปลื้องสิ่งที่คอยพันนาการหลวนชีวิตเอาไว้ด้วย

คนทั้งสี่เร่งเปลี่ยนหนังสือผ่านด่านโดยสบโอกาสตอนที่หลวนซางสูยแยกตัวออกไป

เมื่อออกจากด่านไปเรียบร้อยแล้วตรงไปเรื่อยๆ อีกไม่กี่ไกลก็จะเจอกับทะเลสาบบัวหั่น

พ่อค้าเร่ที่พวกเขาบังเอิญเจอระหว่างทางต่างพากันสนทนาถึงเรื่อง 'พรายน้ำแห่งทะเลสาบบัวหั่น'

ได้ยินมาว่าเดิมทะเลสาบบัวหั่นเคยมีพรายน้ำที่คอยสังหารคนเพื่อชิงเสบียง กระทำเรื่องชั่วช้าสารพัด แต่ระยะนี้ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น พรายน้ำเหล่านั้นถึงได้ตายตกไปที่ละตนสองตน โดยว่ากันว่ามันมีพรายน้ำตนใหม่ที่น่ากลัวและอำมหิตยิ่งกว่าเดิมปรากฏตัวที่ทะเลสาบบัวหั่น

อย่างไรก็ตามทะเลสาบบัวหั่นยามนี้สงบสุขเป็นอย่างมาก พรายน้ำตนใหม่ก็ไม่เคยมาระรานพ่อค้าเร่ที่หยุดพักบริเวณนี้อีก ครั้นเห็นว่าทั้งสี่ล้วนเป็นผู้มีฤทธิ์ พ่อค้าเร่จึงชวนพวกเขาให้ร่วมเดินทางด้วยกัน และหลังจากที่ได้หารือกันแล้ววารีนี้ช่วยให้สะดวกต่อการสืบข่าวคราว เชี่ยวชาญกับอวีเซิงจึงตัดสินใจเข้าร่วมกับขบวนพ่อค้าเร่

ตกดึกพวกเขาก็มาถึงทะเลสาบบัวหั่น จากนั้นก็ตั้งกระโจมเพื่อพักผ่อน การถือกำเนิดและดับสูญของพรายน้ำนับเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจมากที่สุดตลอดกาล กระทั่งมานั่งล้อมวงรอบกองไฟ แต่ละคนจึงเล่าถึงพรายน้ำที่ตนเคยพบเจออย่างออกรสออกชาติ

ซวีเหมี่ยวเหมี่ยวที่ไม่ได้อยากฟังเรื่องพรรค์นี้จึงปลีกตัวมาอีกทางเงียบๆ เพื่อกินชาลาเปาบั้งที่ยังกินไม่หมด

ทะเลสาบบัวหั่นเงียบสงบ ผืนธาราสะท้อนจันทร์เสี้ยวบนนภาและดวงดาราดาราตา

ขณะที่กำลังเฝ้าดูที่ จู่ๆ ซวีเหมี่ยวเหมี่ยวก็สัมผัสได้ถึงแรงสะกิดแผ่วเบา ทั้งยังระมัดระวังอยู่ในทีบนไหล่

ครั้นผินหน้าไปมองเพียงปราดเดียวก็พาให้นางชนลูกชั้นไปทั้งร่าง...
คนที่นั่งยอบกายอยู่ข้างหลังคือเด็กหนุ่มที่มีผมขาวโพลนทั้งศีรษะ สวมอาภรณ์
สีดำ ผิวเนื้อที่โผล่พ้นออกมายังเต็มไปด้วยลายเส้นสีดำแปลกประหลาด

คนผู้นั้นรู้จักชวีเหมี่ยวเหมี่ยว แววดาถึงได้ฉายชัดถึงความดีใจและตื่นเต้น
"น้อง!" เขาปู้คว่ำหน้าเข้าไปที่ไหล่ของชวีเหมี่ยวเหมี่ยว

ชั่วขณะนั้นความเย็นเยียบสายหนึ่งได้แล่นปราดขึ้นมาในใจของ
ชวีเหมี่ยวเหมี่ยว

นางรู้ว่ามันชั่วช้ารวมถึงคนแปลกประหลาดมากมายบนยุทธภพ ทว่า
เคหาสน์เฮ้อที่ไม้คบค้าสมาคมกับผู้ใด ช้ายังยากจนขึ้นแค้น มีหรือจะเคย
พบเจอคนชั่วช้าอำมหิตพรรคนั้น นิยามของ 'คนชั่ว' ที่นางรู้จักจึงมาจากการ
บอกเล่าของคนอื่นและ 'ปิกนกะชาวยุทธ์' ที่มีทั้งเรื่องจริงและเท็จปะปนกัน

ยามที่เข้าปู้ซึ่งอยู่ตรงหน้านางในยามนี้ตัดสินใจปู้ผ่านอย่างไรสาเหตุ
พริบตานั้นชวีเหมี่ยวเหมี่ยวก็เข้าใจอย่างถ่องแท้ในทันใดว่าเหตุใดศิษย์พี่รอง
และศิษย์พี่หญิงถึงบอกให้นางระวังตัว

นางคิดว่าชั่วชีวิตนี้คงไม่ได้พบเจอคนประหลาดผู้นี้อีก ชางเกอเคย
บอกว่าเข้าปู้เองก็สติฟั่นเฟือน แม้แต่สำนักขลุ่ยเซียนก็ยากจะควบคุมเช่นกัน
นอกจากนี้เขายังไม่ค่อยออกไปข้างนอก ยามไม่มีสิ่งใดต้องทำก็มักจะอยู่กับ
ผู้อาวุโสซึ่ง

ทว่าบัดนี้เข้าปู้กลับมปรากฏตัวตรงหน้านาง

ชวีเหมี่ยวเหมี่ยวร่างกายแข็งทื่อ ท่าทางหวาดหวั่นของนางทำให้เข้าปู้
พลอยกลัวไปด้วยเช่นกัน เจ้าตัวจึงชักมือกลับ แล้วทำเพียงเบิกตาจ้องนางเหม็ง

บนใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏสีหน้าบางอย่างที่ทำให้ชวีเหมี่ยวเหมี่ยว
กลัว มันแลดูวิกลจริตทั้งยังพิลึกพิลั่น คล้ายกับว่าอยากยิ้มแต่ก็คล้ายกับกำลัง
สับสนขณะที่พินิจมองชวีเหมี่ยวเหมี่ยวขึ้นลง

"เหมี่ยวเหมี่ยว!" ชวีเออร์ร้องลั่น

เสียงนี้เปี่ยมด้วยกำลังภายในเคล็ดเทวกร มันจึงดังสนั่นเสียงจนทะเลสาบ
บัวหลวงสั่นสะเทือน

เข้าปู้ที่ล้มล้มได้ถึงไอสังหารจากกระแสเสียงอันเกรี้ยวกราดนั้นพลันผละตัวออกมา โดยเว้นระยะห่างจากชวีเออร์และชวีเหมี่ยวเหมี่ยว

ชวีเออร์เอาตัวเข้ามาบังชวีเหมี่ยวเหมี่ยว ก่อนที่เข้าปู้จะตะโกนว่า "น้อง!"

ด้วยเคยได้ยินชวีเหมี่ยวเหมี่ยวเอ่ยถึงรูปพรรณสัณฐานของ 'คนประหลาด' ชวีเออร์ถึงรู้ทันทีว่าคนตรงหน้านั้นเป็นใคร เขาจึงปกป้องชวีเหมี่ยวเหมี่ยวไว้ข้างหลัง

"พี่ชายของนางคือข้า!"

เข้าปู้แยกเขี้ยว ไม่รู้ว่าฟังเข้าใจหรือไม่ แต่ในขณะที่เตรียมพร้อมจะกระโจนเข้ามาหาตัวเอง อวี่เซ็งกับเขี้ยวขงชุนก็ตามมาทันพอดี ครั้นเห็นว่าสองคนนี้ยากรับมือ เข้าปู้จึงหมุนกายเดินลงไปในทะเลสาบบัวหลิ้นทนต์

เข้าปู้คลานขึ้นมาบนฝั่ง ณ บริเวณด้านหนึ่งของทะเลสาบ

เนื่องด้วยเปียกไปทั้งตัวเข้าปู้จึงได้ใช้กำลังภายในแก้วประกายราชันมาไล่ความชื้น กระทั่งร่างกายแห้งสนิท เขาถึงจะยอบกายนั่งเสียบๆ อยู่ริมทะเลสาบบัวหลิ้น ห่างกันคนละฟากฝั่งโดยมีผืนน้ำดำทะมึนขวางกั้น เขาเห็นว่าชวีเหมี่ยวเหมี่ยวถูกคนเหล่านั้นคุมกันเดินกลับไปยังกองไฟ

เข้าปู้กัดนิ้ว หากไม่มีหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนั้นเขาคงสามารถสังหารทุกคนรอบทะเลสาบบัวหลิ้นได้ภายในคืนเดียว เจกเช่นเดียวกับที่เคยสังหารพรายน้ำที่เคยอาศัยอยู่ที่นี้ เพียงแต่สองคนนั้นยากรับมือ เขาจึงไม่กล้าพอจะชิงตัว 'น้อง' ต่อหน้าทั้งคู่

เข้าปู้จดจำภาพของ 'น้อง' ได้อย่างเลือนราง จำได้เพียงว่าน้องของเขานั้นมีดวงตากกลมโต ยามที่แยมยัมน่ารักน่าเอ็นดู ทว่าน่าจะอายุน้อยกว่านี้มาก บางคราวที่เขาีสติแจ่มชัดขึ้นมาเพียงชั่วขณะหนึ่งถึงได้รู้ว่าชวีเหมี่ยวเหมี่ยวหาใช่น้องสาวของเขาไม่

เข้าปู้กัดนิ้วจนเล็บฉีก ประเดี๋ยวมุนคิ้ว ประเดี๋ยวลายออก ความทรงจำที่เกี่ยวกับ 'น้อง' คล้ายร่วงตกลงไปในน้ำ บ้างผุดขึ้นมา บ้างก็จมหายไป

นับแต่นั้นการเดินทางไปยังจินตเยิงของชวีเออร์และคนอื่นๆ จึงมีเข้าปู้

ร้างทำยอยู่ด้วย

ยามพวกเขาข้ามผ่านเนินทรายสีทองอร่าม เช้าบู๊ก็จะตามติดอยู่ห่างๆ ประหนึ่งเงาตัว และเมื่อพวกเขาหยุดพักได้ร่วมเงา เช้าบู๊ก็จะหยุดพักด้วยเช่นกัน

เนื่องจากมีคนประหลาดอย่างเช้าบู๊คอยตามอยู่ไม่ห่าง เหล่าพ่อค้าแร่ จึงไม่กล้าให้ซวีเออร์และคนอื่นๆ ร่วมเดินทางไปด้วยกันอีก หลังจากออกจาก ทะเลสาบบัวหลันพ่อค้าแร่ก็ได้บอกเล่าพวกเขา แล้วมอบแผนที่ที่วาดขึ้นลวกๆ แผ่นหนึ่งเอาไว้ให้เพียงเท่านั้น

ยามนึกถึงเจ้าบู๊ผ่านที่ห่างหายไป อวีเซ็งก็ยิ่งเกลียดคนผู้นี้ หลายครั้งที่ นางถือทวนยาวไล่ตาม แต่เพียงนางขยับตัว เช้าบู๊ก็จะเคลื่อนกายหนีทันที รวกระต่ายตื่นตูม รวกระทั่งอวีเซ็งกลับเข้ามารวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ชายหนุ่ม ผมขาวถึงจะปรากฏกายอีกครั้งในระยะห่างที่ไม่ใกล้ไม่ไกล และเป็นเพราะ เช้าบู๊อวีเซ็งถึงได้ฉุนเฉียวง่ายมากขึ้นทุกวัน พาให้ซวีเหมียวเหมียวไม่สบายใจ ครั้นสังเกตเห็นว่านางรู้สึกผิด ซวีเออร์จึงเอ่ยปลอบว่าเช้าบู๊ไม่ได้ตามมา เพราะนาง แต่ตามมาเพราะทุกคนในเคหาสน์เข้าอู่เป็นศัตรูของเช้าบู๊ต่างหาก ซวีเหมียวเหมียวพลันนึกไปถึงเหตุการณ์วันนั้นที่นางโดนจับตัวไป แล้ว ทันใดนั้นแววดตาที่เช้าบู๊มองนางยามบังเอิญเจอกันที่ทะเลสาบบัวหลันก็ผุด ขึ้นมา

"ที่เขาตามติดพวกเรา เป็นเพราะต้องการแก้แค้นหรือ"

ซวีเออร์ตอบกลับอย่างหนักแน่น "ย่อมต้องเป็นเช่นนั้น เขาเป็นคนของ สำนักงูเลี่ยน จวบจนบัดนี้ก็ยังคิดว่าเคหาสน์เข้าอู่กับพวกเขาคือศัตรูกัน"

ระหว่างทางพวกเขาได้เจอโรงเตี๊ยมประหลาดแห่งหนึ่งที่ว่างเปล่า ทั้งภายนอกและภายใน เชียฉางซุนจึงเข้าไปสำรวจ ก่อนจะกลับออกมา บอกว่า "ที่นี่เคยมีคนตายเป็นจำนวนมาก"

ที่นอกโรงเตี๊ยมมีคอกแกะ โดยทั้งด้านนอกและด้านในปรากฏรอยเลือด และหนังแกะเปราะระเลือดสีดำแห้งกรังอีกจำนวนหนึ่ง

อวีเซ็งไม่รู้ที่มาที่ไปของหนังแกะพวกนั้น นางรู้เพียงว่ากลิ่นของมัน คล้ายจะเป็นเลือดมนุษย์

หลังจากตัดสินใจหยุดพักชั่วคราวที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้คืนหนึ่ง อวีเชิงกับ เชียงจวนซุนก็ช่วยกันวิเคราะห์แผนที่ที่ได้มา แต่เนื่องด้วยแผนที่นี้ไร้ซึ่งความ ประณีตบรรจง เพียงแค่ว่าจะแยกพื้นที่ใหญ่ๆ อันเป็นเขตแดนของผู้อาวุธโสของ สำนักขู่เลี่ยนแต่ละคนได้คร่าวๆ เท่านั้น ผู้อาวุธที่คุมเขตแดนแถบนี้มีนามว่า 'จี้กู่ยู่' ซึ่งเป็นชื่อที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน

"ตลอดทางที่ผ่านมาพวกเราเดินทางได้อย่างราบรื่น" เชียงจวนซุนจนง "ข้าสงสัยว่าบางที่ผู้อาวุธโสผู้นี้อาจจะไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว"

จุดหมายถัดไปของพวกเขาคืออำเภอชื่อเฟิง เมื่อผ่านอำเภอชื่อเฟิงไปได้ ก็จะเป็นป้อมจี้จื่อ สถานที่ซึ่งเป็นพรมแดนแบ่งเขตระหว่างผู้อาวุธโส

หากเทียบกับการข้ามทะเลทรายแล้ว สำหรับพวกเขาสิ่งที่จำเป็น มากที่สุดคือการตามหาคนของสำนักขู่เลี่ยนเพื่อสอบถามถึงตำแหน่งที่ตั้งของ สำนัก

อวีเชิงแลกเปลี่ยนสายตากับเชียงจวนซุน ก่อนที่เชียงจวนซุนจะเอ่ยขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้น..."

อวีเชิงตัดบทอย่างเฉียบขาด "ไม่ได้"

เชียงจวนซุนว่า "แต่เขาตามพวกเรามาตลอด มิสู้ใช้อุบายเชิญท่านลงโถง ให้เหมียวเหมียวเป็นเหยื่อล่อเพื่อจับเขา เพียงจับเขาได้ ไม่แน่ว่าพวกเรา อาจได้คำตอบว่าสำนักขู่เลี่ยนอยู่..."

ช่วงที่ผ่านมาเชียงจวนซุนอาศัยอยู่ที่เคหาสน์เฮ้ออี้ ทั้งสองจึงเจอหน้ากัน บ่อยครั้ง แม้แววตาของอวีเชิงยามมองเชียงจวนซุนจะยังไร้ซึ่งความรู้สึกใด เช่นเคย ถึงกระนั้นกลับไม่ได้เต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังดังก่อนหน้านี้ ทว่าตอนที่เชียงจวนซุนเอ่ยประโยคนี้ออกมา สีหน้าของอวีเชิงก็พลันเย็นเยียบ จนแลดูคล้ายกับมีเกล็ดหิมะปรากฏขึ้น อีกทั้งความเยียบเย็นเฉยชาบนอนันต์ ยิ่งฉายชัดในแววตา

"กล่าววจาเยี่ยงนี้ได้ สมกับเป็นเจ้าโดยแท้"

"อวีเชิง!" เชียงจวนซุนกดเสียงต่ำ "ข้ากับเจ้าต่างก็อยู่ฝั่งเดียวกัน ใ้ชื่อว่า ข้าไม่หวังเหมียวเหมียว เพียงแต่การเดินทางหนนี้ยากเย็นแสนเข็ญ ไม่ว่าจะ

หลวนชิวหรือสำนักขุ่เลียนล้วนยากที่จะตามหาทั้งนั้น พวกเราจะมัวเสียเวลา
อยู่ที่นั่นไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไรเจ้าและข้าก็สามารถปกป้องเหมียวเหมียว
จากคนประหลาดผู้นั้นได้อย่างแน่นอน"

"หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว" อวี่เซิงปฏิเสธเด็ดขาด "ในเมื่อคนประหลาดผู้นั้น
ลงมือกับปู่ได้แล้ว...แล้วผู้ใดจะจินตนาการได้แล้วว่าเขาจะทำสิ่งใดกับเหมียวเหมียว
เกิดเหมียวเหมียวตกไปอยู่ในเงื้อมมือเขาแล้ว..."

ท่ามกลางพายุทราย ทั้งสองถกเถียงกันเสียงแผ่วอยู่ในโรงเตี๊ยม ขณะที่
ชวีเหมียวเหมียวนั่งฟังหน้าต่างพลางเขียนอย่างนิ่งๆ

เมื่อล่องเข้ายามดึกชวีเหมียวเหมียวก็หยัดกายขึ้น ก่อนจะเปิดประตู
โรงเตี๊ยมออกไปอย่างเงียบๆ

อวี่เซิงนั้นตื่นง่าย ส่วนชวีเอ๋อร์ก็กำลังเฝ้ายามอยู่หน้าประตู เมื่อเห็น
เช่นนั้นทั้งสองจึงเอ่ยถามชวีเหมียวเหมียวว่าจะไปที่ใด นางจึงตอบกลับด้วยการ
ชี้นิ้วไปยังหลังโรงเตี๊ยม

"ข้าจะไปปลดเบา"

ชวีเอ๋อร์ตามนางมาด้วย แต่ชวีเหมียวเหมียวกลับไม่ยอมให้เขาเข้ามาใกล้
"มันสกปรก!"

นางยอภายนั่งตรงมุมหนึ่งแสร้งทำเป็นว่ากำลังปลดเบา และเมื่อ
ชะโงกหน้าออกมามองชวีเอ๋อร์ก็พบว่าอีกฝ่ายยืนหันหลังให้นางในระยะที่
ค่อนข้างไกลพอสมควร เห็นดังนั้นชวีเหมียวเหมียวจึงแนบตัวเดินไปตาม
กำแพงอย่างเงียบเชียบ จากนั้นจึงปีนกำแพงดินเตี้ยๆ ของโรงเตี๊ยมออกมา
ก่อนจะออกวิ่งมายังทะเลทราย

ก่อนหน้านี้ที่จะออกเดินทางทุกคนได้หารือกันว่าจะให้ใครรั้งอยู่เฝ้าเคหาสน์
และแน่นอนว่าชวีเหมียวเหมียวคือตัวเลือกแรก

ชวีเหมียวเหมียวมีหรือจะยอม 'ยามนี้วรยุทธ์ของข้าก้าวหน้ายิ่งกว่า
ท่านพี่เสียอีก ข้าอยากปกป้องท่านพี่เจ้าค่ะ'

ถ้อยคำนี้ทำเอาชวีเอ๋อร์ถึงกับหน้าแดงหูแดง

นางไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดกำลังภายในของนางถึงได้ก้าวหน้าขึ้นมาก หลังจากหายดี อย่างไรก็ตามนางเรียนเพลงกระบี่เข้าให้และทวนเสาหรั้นได้อย่างรวดเร็วขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก อวิเชิงกับซวีเออร์ที่ทราบถึงสาเหตุต่างก็ดีใจไปกับนาง อวิเชิงนั้นถึงขั้นสอนเพลงทวนให้นางอย่างละเอียดเลยทีเดียว

เมื่อได้มีพลัง เมื่อนั้นย่อมมีความมั่นใจ ต่อให้เป็นชาวยุทธ์ที่ร่างกายผ่ายผอมด้อยแรง ทั้งยังไร้ชื่อเสียงอย่างนางก็ยังคงกล้าหาญมากพอที่จะสู้อย่างสุดกำลัง

หลังซวีเหมี่ยวเหมี่ยววิ่งเข้ามาในเขตทะเลทรายได้ระยะหนึ่ง ครั้นหันหลังกลับไปมองก็เจอเข้าบู๊ดังคาด

นางก้าวถอยหลังทีละก้าว แล้วจู่ๆ ก็ตะโกนขึ้นมาว่า "เจ้าจะมาฆ่าหรือ" เข้าบู๊ตื่นตกใจ คิดไม่ถึงว่านางจะเอ่ยปากคุยกับตน แม้จะได้ยินไม่ชัดว่านางพูดอะไร เขาก็ยังกระโดดเข้าไปหานางด้วยความดีใจ

หัวใจของซวีเหมี่ยวเหมี่ยวเต้นกระหน่ำ นางก้าวเท้าขวาถอยหลังครึ่งก้าว ปลายเท้าหยดเย็นนิ่งบนทรายอ่อนยวบพลางแอบเรียกกำลังภายในเคล็ดเทวกรออกมาเสียบๆ

เข้าบู๊ไม่ได้ขยับเข้ามาประชิด อีกฝ่ายเพียงหยุดยืนห่างจากซวีเหมี่ยวเหมี่ยวไปหลายก้าว แล้วล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ

อกเสื้อของเข้าบู๊พองออกมาอย่างเห็นได้ชัด ซวีเหมี่ยวเหมี่ยวถึงกับกลืนน้ำลายดังอีกด้วยนึกว่าเขาจะควักอาวุธออกมา

ทว่าสิ่งที่เข้าบู๊เอาออกมานั้นคือกระต่ายสี่รูตัวหนึ่งที่มิขนาดเท่าฝ่ามือ ท้องของกระต่ายตัวนั้นผูกไว้กับเชือก ส่วนปลายเชือกอยู่ในมือเข้าบู๊ หนึ่งเข้าบู๊จับกระต่ายคล้ายว่ามันคือสิ่งของที่มีปาน ช้ายิ่งยืนยันให้ซวีเหมี่ยวเหมี่ยวอย่างแรง ทำเอากระต่ายที่อุดอู้อยู่ในอกเสื้อจนสติล่องลอยถึงกับสะดุ้งตื่นหมายจะกระโดดหนี เข้าบู๊จึงรีบจับมันไว้ก่อนจะยืนยันไปตรงหน้าซวีเหมี่ยวเหมี่ยว "เมื่อก่อนเจ้าชอบมาก ไม่อยากได้หรือ"

เขาพูดด้วยภาษาจีนเซียง ซวีเหมี่ยวเหมี่ยวจึงไม่เข้าใจ แต่น่าแปลกที่นางเข้าใจว่าเข้าบู๊ต้องการจะสื่ออะไร หลังจากรับกระต่ายตัวอุ๋นมานานาก็

กอดมันไว้แนบอก ในพริบตานั้นนางรู้สึกวาทะเลทรายยามราตรีไม่ได้
หนาวสะท้านมากถึงเพียงนั้นแล้ว

เซ้าปู้ยังคงถามต่อ "เจ้าเคยตั้งชื่อให้มัน จำได้หรือไม่"

ชวีเหมี่ยวเหมี่ยวกอดกระต่ายมือซ้าย ส่วนมือขวาซุกเข้าไปในแขนเสื้อ
เสื้อ

"มันใกล้จะตายแล้ว เจ้าดูสิ!" นางแสสร้งร้อนรน ขณะกระชับกระต่าย
ไว้ในอ้อมอก

เซ้าปู้เองก็เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง มีเพียงคำว่า 'ตาย' ที่เขาเข้าใจ
จนคล้ายมีใครคนหนึ่งทูปศึระเขา พาให้เขาขยับเข้าไปประชิดชวีเหมี่ยวเหมี่ยว
มากขึ้น พร้อมกับยื่นมือออกไปหาหมายจะปลอบ 'น้อง' ที่กำลังตื่นตระหนก

ชวีเหมี่ยวเหมี่ยวซุกกระต่ายให้เซ้าปู้ได้เห็น และในยามที่เซ้าปู้ก้มหน้ามอง
นั้นเองหางตาก็พลันเลื้อยไปเห็นประกายเย็นเยียบที่สะท้อนออกมาจาก
แขนเสื้อของดรุณีน้อย

มันคือกริชเล่มเล็กที่ชวีเหมี่ยวเหมี่ยวพกติดตัวไว้เสมอนับตั้งแต่ได้
เผชิญหน้ากับอันตราย

นางจับกริชด้วยมือขวา แทะไปยังท้องของเซ้าปู้โดยไม่ลังเล!

เซ้าปู้ยังไม่ทันได้ตั้งตัวก็ถูกใบมีดแทงเข้าเนื้อเสียแล้ว ความเจ็บทำให้
เขาร้องลั่น ภาพของ 'น้อง' มลายหาย เบื้องหน้าหลงเหลือเพียงแม่นางน้อย
ที่เขาไม่รู้จักมักคุ้น ซ้ำยังคิดจะเอาชีวิตเขา เซ้าปู้จึงใช้มือขวายกกระต่าย
ในมือชวีเหมี่ยวเหมี่ยวจนแหลกเหลว แล้วฟาดมือประหนึ่งกรงเล็บเหล็ก
อันคมกริบซึ่งเปรอะคราบเลือดและเศษเนื้อใส่นางเต็มแรง

การโจมตีนี้รวดเร็วว่องไวทั้งที่กริชของชวีเหมี่ยวเหมี่ยวยังคงคาอยู่บน
ซี่ข้างของเซ้าปู้ อีกทั้งยังรุนแรงจนเป็นเหตุให้นางหมดสติ ก่อนที่ความเจ็บ
จะปลุกนางให้ได้สติอีกครั้งเมื่อร่างกายกระแทกพื้น

ภาพตกรหน้าชวีเหมี่ยวเหมี่ยวพรวดเบลอ เลือดไหลลงมาจากศีรษะ
อาบย้อมให้ทะเลทรายและท้องนากลายเป็นสีแดงฉาน ถัดจากนั้นเซ้าปู้
ทิ้งตัวลงบนพื้นพร้อมกับซุกมือขวาขึ้น

หลังซวีเหมียวเหมียวเซ็ดเลือดออกจากดวงตากรีบกพุ่งเข้าไปหาเซ้าปู้ นางกอดสองขาของอีกฝ่ายแน่น คิดจะกุมตัวอีกฝ่ายไว้ให้ได้

"ศิษย์พี่ใหญ่! ศิษย์พี่หญิง!" นางตะโกนลั่น "ข้าจับเขาได้แล้วเจ้าคะ!"

ทางด้านโรงเตี๊ยมอวีเจิง เชี่ยวางซุน และซวีเออร์กำลังตามมาพอดี

หมัดของเซ้าปู้ยังค้างอยู่ที่เดิม ครั้นซวีเหมียวเหมียวงยหน้ามองก็ เห็นดวงตาที่จู่ๆ ก็ฉายแววสับสนของเซ้าปู้

"เจ้าไม่ใช่...ไม่ใช่ซิ่หน้อง" เซ้าปู้พูดพึมพำ แววดตาแปรเปลี่ยนเป็นจุดดimple แล้ว จู่ๆ ก็ยกขาขึ้น... น้ำหนักตัวของซวีเหมียวเหมียวไม่ได้หนักเลยสำหรับเซ้าปู้ ก่อนที่เขาจะถีบซวีเหมียวเหมียวเต็มแรงไม่ต่างอะไรจากผ้าซั้ว^{ซวี}ผืนหนึ่ง กระทั่ง ซวีเหมียวเหมียวร่วงตกลงไปในเหวที่ทั้งลึกและแคบ

แม้อวีเจิงจะวิ่งให้เร็วขึ้นแต่ก็ยังไม่ทันการณ์ ด้วยซวีเหมียวเหมียวร่วง ตกเหวไปแล้ว และทั้งที่นางหมดสติ ตาปิดสนิท กลับยังกระอักเลือดออกมา

ชั่วขณะนั้นพลันมีเงาหนึ่งโฉบผ่านอวีเจิงไป ปราบดาเปรียวว่องไวประหนึ่ง ปักษากัมปีปาน เป็นหลวนซางส่วยที่คิดว่าซวีเหมียวเหมียวมาไว้แนบอก แล้ว ทะยานลงพื้นอย่างมั่นคง

"เหมียวเหมียว?!" เพียงแค่ได้จับชีพจรหลวนซางส่วยก็สัมผัสได้ทันทีว่า กำลังภายในของซวีเหมียวเหมียวกำลังปั่นป่วน แล้วทันใดนั้นเขาก็พลันได้ยิน เสียงลมดังขึ้น ครั้นเงยหน้ามองก็พบว่าเซ้าปู้^{ซวี}อยู่ใกล้เขาเพียงคืบ

หลวนซางส่วยไม่เคยเห็นเซ้าปู้ในระยะที่ใกล้มากถึงเพียงนี้มาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่เคยเห็นใครที่เหมือนผีร้ายมากไปกว่าเซ้าปู้อีกด้วย ทั้งสองตาที่แดงก่ำ รอยยิ้มอันเหี้ยมเกรียม อีกฝ่ายร้องตะโกนด้วยภาษาจินเซียง ที่เขาไม่เข้าใจ ขณะเดียวกันที่เล็บมือทั้งสองข้างที่ทาสีดำวัดมาทางเขาราวกับ ใบมีดคมกริบ

หลวนซางส่วยกอดซวีเหมียวเหมียวมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ถือพัดเหล็ก ทว่า หลังจากได้ประมือกับเซ้าปู้เพียงหนเดียวเขาก็รู้แล้วว่าทำไม เพราะฝีมือของคนตรงหน้านั้นร้ายกาจพอสมควร

สองเท้าของเขายึดกับพื้นแน่น แล้วเขวี้ยงพัดเหล็กออกไปโจมตีเซ้าปู้

ชั่วขณะที่เซ้าปู้ถอยหลังหลบอวีเซ็งก็โฉบเข้ามาจับขีเหมียวเหมียวจากหลวนซางสู่ยทางด้านข้าง เมื่อหมดห่วงแล้วหลวนซางสู่ยจึงยกมือขึ้นรับพัดเหล็กที่ลอยกลับมา พร้อมตะโกนเสียงดังลั่นว่า "พวกเจ้าคิดว่าข้าเป็นนาระ แต่หากไม่ได้ข้า วันนี้เหมียว..."

ยังไม่ทันได้เอ่ยออกมาจนจบประโยค จู่ๆ หมัดที่รุนแรงคล้ายพายุฝน ก็พุ่งเข้ามาหาเขาทันใด

หลวนซางสู่ยรีบตั้งรับ เขาเลิกระแหะกระแหะอวีเซ็ง แล้วหันมารวบรวมสมาธิ กระทั่งเหลือบไปเห็นกริชที่ปักคาอยู่บนซี่ข้างของเซ้าปู้ซึ่งใกล้จะหลุดออกมาเต็มที่

ทันใดนั้นเขาก็รวบเก็บพัดแล้วพาดมันใส่หน้าเซ้าปู้ประหนึ่งกระบอง เซ้าปู้ที่สัมผัสได้ถึงไอสังหารจากการโจมตีนี้ยกมือขึ้นปิดป้อง และเมื่อหลวนซางสู่ยเห็นเช่นนั้นก็ยกขาถีบเข้าที่ซี่ข้างของเซ้าปู้เต็มแรง

เสียงร้องโอดครวญดังก้องทำลายราตรีอันเงียบสงัด

เซ้าปู้โชดโซเซเกือบล้มคะมำ กริชแทงลึกเข้าไปในเนื้อพาให้เขาหายใจกระชั้น ก่อนจะร้องคำรามแล้วดึงกริชเล่มนั้นออก ไม่สนว่าเลือดจะทะลักออกจากปากแผล ทันใดนั้นเซ้าปู้ก็เงยหน้าขึ้น แล้วเขวี้ยงกริชไปยังอวีเซ็งที่กำลังกอดขีเหมียวเหมียวถอยหลบออกมา

ทั้งที่เซี่ยจางซุนอยู่ใกล้กว่า แต่หลวนซางสู่ยก็ยังพุ่งเข้าไปช่วยตามสัญชาตญาณ ทว่าเพิ่งจะก้าวได้เพียงสองก้าวกลับพบว่าเซ้าปู้หายไปแล้ว

แะ! แะ!

ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมา การโจมตีที่รุนแรงยิ่งกว่าที่หลวนซางสู่ยจินตนาการก็พลันพุ่งเข้ามากระแทกท้องของเขา

ภายในระยะเวลาสั้นๆ เซ้าปู้กระโดดถีบหลวนซางสู่ยที่สมาธิกระเจิงจนกระเด็นลอยออกไปไกล

ครั้นเซี่ยจางซุนรับกริชเล่มนั้นไว้ได้ก็รีบยื่นมันให้อวีเซ็ง ส่วนตนก็ชักกระบี่หม่างซินพุ่งเข้าไปโจมตีเซ้าปู้ในทันใด

ทว่าผู้ใดเล่าจะคาดคิด เซ้าปู้นั้นไม่สนใจเขาด้วยซ้ำ เพราะหลังจาก

ได้ถืบลวนซางสุ่ย อีกฝ่ายก็รีบไล่ตามไปทันทีโดยไม่สนว่าแผลของตนจะยังมีเลือดไหลไม่หยุด จากนั้นก็ลงมือทุบตีลวนซางสุ่ยอย่างบ้าคลั่งทั้งที่ลวนซางสุ่ยยังลอยคว้างอยู่กลางอากาศ

"เจ้า! เจ้าทำร้ายน้อง!" เช้าบู๊ร้องเสียงสูง "เป็นเจ้าที่ลงมือทำร้ายน้อง! ต้องฆ่าเจ้า! ฆ่าเจ้า!"

"ไม่เข้าใจ! ฟังไม่เข้าใจ!" ลวนซางสุ่ยโดนเช้าบู๊ถืบจนอวัยวะแทบเคลื่อนไหวเสียงที่เปล่งออกมาแทบพรวด ได้แต่ตั้งรับการโจมตีอันบ้าคลั่งของเช้าบู๊ไปตามสัญชาตญาณ "เจ้ามันตัวอะไร!"

"ลวนซางสุ่ย! ข้างล่าง!" เสียงจางซุนตะโกนก้องด้วยตามมาไม่ทัน

เมื่อก้มลงมองลวนซางสุ่ยถึงพบว่าเบื้องล่างฝ่าเท้าหาใช้ผืนดินไม่ แต่เป็นร่องลึกที่ทั้งแคบและลึกจนมองไม่เห็นเบื้องล่าง

ลวนซางสุ่ยตกใจจนลืมเสียสนิทว่าตรงหน้าคือศัตรู จึงเผลอคว้าตัวเช้าบู๊ไว้หมายจะยี้มแรงกระโดดขึ้นไป แต่เขาคิดไม่ถึงว่าเช้าบู๊จะกระซากศีรษะเขา แล้วกระแทกหมัดใส่เต็มแรงโดยไม่สนว่าเบื้องล่างจะมีที่ให้นอนยืนได้หรือไม่

หมัดทำลายโฉมหมัดนี้ทำให้ลวนซางสุ่ยโมโหอย่างถึงที่สุด หลังจากหลบได้อย่างหวุดหวิดเขาก็กำรามลั่นพลางโบกสะบัดอาวุธไปมา ก่อนจะไข่มั่นกรีดแผลบนเสื้อข้างของเช้าบู๊ประหนึ่งใบมีด

ເວລີກຄ້າຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຫຼັງແຫ່ງອຸໜາດ ກໍລີນກິນທັງສອງທີ່ໂຮມຣັນພັນຕູກັນ ໄມ່ຫ່າງກາຍໃນຫຼັງພົບຕາ ໂດຍເບື້ອງລ່າງຂອງເວລີກນັ້ນຄືເຝົ້າໄມ້ໄສບຣິສຸທິແຫ່ງເຜິ້ງ

ເຊົ້າບູ້ວຽງຕົກນ້ຳເປັນຄົນແກ່ ຫົນຂ້າຍັງຈັບຄອຣີ້ຂອງລົວລົງລົງເອົາໄວ້ແນ່ນ ຈົນລາກລົງລົງລົງໃຫ້ຕົກລົງມາໃນນ້ຳດ້ວຍກັນ

ເນື່ອງດ້ວຍລົງລົງລົງໃຫ້ລົງລົງລົງເຝົ້າລົງລົງລົງເປັນປາກອ່າວທີ່ເນ້ນນ້ຳ ເລີ່ນສູ້ໄຫລມາບຣຈັບກັບມາສຸມຸທຣ ຈຶ່ງຄືໄດ້ວ່າເຂົາໄຫລກັບນ້ຳດັ່ງແຕ່ເດັກ ເວລານີ້ ເຂົາເຄາະເຊົ້າບູ້ວໄມ່ຫ່າງລາວມັງກຣນ້ຳ ແຕ່ກໍຍັງມີວາຍໝຸນພັດເລີກໃນນ້ຳເພື່ອຂັດຂວາງ ການມຸ່ງເຫັນຂອງເຊົ້າບູ້ວ ແລະເມື່ອເຊົ້າບູ້ວເສຍສະມາຣິ ລົງລົງລົງລົງກັບຄືວ່າຄອຣີ້ຝາຍໄວ້ ແລ້ວອອກແຮງກັດໃຫ້ລົງລົງໄປໃນນ້ຳ

ເຊົ້າບູ້ວນລົງລົງລົງລົງລົງລົງ ແຕ່ເນື່ອງຈາກຂາດອາກາດຫາຍໃຈ

เรียวยาวของเขานู๋จึงเริ่มเหือดหายไปทีละน้อย กระทั่งแน่นิ่งไปในที่สุด

ปล่อยให้ตัวประหลาดนี้จมน้ำตายไปเสีย

ความคิดนี้ผุดวบบนใจในหัว หลวนซางซุยจึงกดเขานู๋ลงไปในน้ำ ด้วยแรงทั้งหมดที่มี บริเวณที่ร่วงตกลงมามีหลุมลึกอยู่หลุมหนึ่ง นอกหลุมนั้นไม่ลึก ยามลุกขึ้นยืนน้ำจะสูงประมาณเอวเพียงเท่านั้น ส่วนเขานู๋ยังคงจมอยู่ใต้น้ำ

ฉับพลันหัวใจของหลวนซางซุยก็เต้นกระหน่ำ ก่อนที่เขาจะรีบลากเขานู๋ขึ้นฝั่งพร้อมกับลอบถอนใจ

เกือบแล้ว...เกือบแล้ว

เขานู๋ไปถึงเป้าหมายที่หลวนซางซุยยังแคว้นจินเซีย

แน่นอนว่าการสืบข้อมูลของสำนักขู่เลี่ยนและการหาเส้นทางไปยังสำนักขู่เลี่ยนนั้นเป็นเป้าหมายสำคัญ ทว่าทุกคนในเคหาสน์เข้าต่างรู้กันดีว่าหลวนซางซุยยังมีอีกจุดมุ่งหมายที่ไม่ยอมเอื้อนเอ่ย นั่นคือการตามหาหลี่ชู่เพื่อให้ได้พบเจอเขาอีกครั้ง

หากเขาปล่อยให้เขานู๋ตายโดยไม่ยอมช่วย ทั้งยังทำร้ายคนของหลี่ชู่จนมอดม้วย หน้าที่ผู้สืบใจยังเป็นหนึ่งในสืบผู้อาวุโส หลี่ชู่จะต้องเดือดดาลอย่างแน่นอน เมื่อคิดได้เช่นนี้หลวนซางซุยจึงรีบลากเขานู๋ขึ้นมามาบนฝั่ง

สำหรับหลวนซางซุย หากเขานู๋ตายไปเสียได้ก็ดี เรื่องนี้หาได้สำคัญไม่เพียงแต่เขาจะกลายเป็นคนผิดทันทีหากเรื่องนี้กลายมาเป็นสาเหตุที่ทำให้หลวนซางซุยบาดหมางกับหลี่ชู่อีกครั้ง เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็มิวบหนึ่งที่หลวนซางซุยลังเล เพราะหากเขากลายเป็นคนผิดแล้ว หลวนซางซุยจะส่งตัวเขาให้หลี่ชู่เพื่อผดุงความยุติธรรมโดยไม่เห็นแก่ญาติสนิทมิตรสหายหรือจะยอมสู้กับหลี่ชู่จนตายกันไปข้างเพื่อเขาเล่า

หลวนซางซุยไม่แน่ใจในเหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดอย่างหลังเลยสักนิด

"เขาเคยบอกว่าไม่อยากเป็นคนของสกุลหลวน ถึงอย่างนั้นก็ยังมองข้าเป็นน้อง" หลวนซางซุยพึมพำ

เขานู๋แก้มึงคล้ายสิ้นชีพไปแล้ว มีเพียงช่วงท้องเท่านั้นที่ยับขึ้นลงพอให้เห็นว่ายังหายใจ หลวนซางซุยที่อยากช่วย แต่ก็ไม่ได้ต้องการช่วยอย่างเต็มที่

จึงเลือกที่จะทุบห้องอีกฝ่ายแรงๆ แทน

ในที่สุดเข้าไปถึงกุฏิสำคัญออกมา ก่อนจะหายใจหอบ ครั้นลืมนามมาเห็น หลวงนางสุ่ย แวดตาที่เคยเลื้อนลอยก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นจุดด้น หมายถึงกระโจนเข้าหาหลวงนางสุ่ยอีกหน หลวงนางสุ่ยจึงใช้พัดฟาดเข้าไปถึงสลบ พร้อมกับสบัดตาไปอีกคำรบใหญ่

ธารน้ำบริเวณนี้เกิดจากน้ำที่ไหลลงมาจากผ่น้ำดำ โดยมีน้ำได้ไหลคดเคี้ยวอยู่ในเหวลึกจนกลายเป็นธารสายเล็ก

เบื้องหน้ามืดมิด มีเพียงแสงจากหิ่งห้อยที่กำลังเรืองระบ่า หินกรวดสองสะท้อนระยิบระยับท่ามกลางความมืด ด้วยไม่กล้าก้าวไปข้างหน้าสู่สมสู่ห่า หลวงนางสุ่ยจึงได้แต่ยืนเหม่อมองอยู่ข้างหลุมลึก รูโหว่ด้านบนมีแต่ความมืดมิด ได้ยินเสียงคนราวๆ แต่ก็แยกไม่ออกว่าเป็นชวีเออร์หรืออวีเชิงกันแน่

"ข้ายังไม่ตาย!" เขาตะโกนขึ้นไป "ช่วยข้าที!"

เมื่อจบคำเขาก็พลันรู้สึกอายจนรีวแดงปรากฏบนใบหน้า

หลวงนางสุ่ยอดทนรอจนกระทั่งฟ้าเริ่มสว่าง เขาถึงได้อาศัยแสงสว่างมองดูปากถ้ำที่เขาตกลงมา ก่อนจะเห็นว่าผ่น้ำดำนั้นเงวับ มีน้ำสายเล็กไหลออกมา ทั้งยังเต็มไปด้วยเถาวัลย์สีแดง ครั้นได้ลองจับเถาวัลย์พวกนั้นก็พบว่าเถาวัลย์เต็มไปด้วยเมือกมันลื่นจนไม่สามารถใช้เป็นหลักปีนขึ้นไปได้

รูโหว่นั้นอยู่สูงมาก ตัวเขาไม่มีทางปีนขึ้นไปเองได้เลย

ผ่านไปอีกหนึ่งวันคนที่อยู่ข้างบนก็ปล่อยเชือกเส้นหนึ่งลงมา แต่ไม่ว่าจะอย่างไรหลวงนางสุ่ยก็ยังปีนขึ้นไปยังจุดที่เชือกเส้นนั้นปล่อยลงมาถึงไม่ได้

พอตกดึก จู่ๆ ก็มีลมกระโชกพัดหอบเศษดินเศษทรายมาด้วย หลวงนางสุ่ยที่ทั้งหิวทั้งเหนื่อยทุบเข้าไปถึงสติให้สลบอีกครั้ง ก่อนจะนอนขดอยู่ในมุมมืดทั้งคืน

คืนนี้ผ่านไปอย่างเชื่องช้า หลวงนางสุ่ยหลับแล้วตื่น ตื่นแล้วหลับอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งเข้าไปถึงสติเป็นครั้งที่สามซึ่งครั้งนี้กลับมาเป็นปกติเอื่อยตามเขาด้วยภาษาต้าอวี่จู๋ ปลายๆ ที่แทบจะฟังไม่รู้เรื่องว่า 'พวกเราตายมานานเท่าใดแล้ว'

หลวนซางสู่ยที่เริ่มจับความผิดปกติได้รับพุ่งลงไปใต้อ่างน้ำ แขนมองขึ้นไปข้างบน แล้วเขาก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าลมพายุที่พัดมาเมื่อคืนไม่รู้หอบอะไรมาถึงปิดรูโหว่นั้นได้ ครั้นถูกทรายเหลืองถมทับอีกชั้นเยี่ยงนี้ อวี๋ชิงและคนอื่นๆ ย่อมไม่มีทางหาเหวลึกนี้เจออีกแน่นอน

สายน้ำในลำธารไหลเอื่อยเงียบเชียบ เป็นครั้งแรกที่หลวนซางสู่ยรู้สึกร้อนระคนหนาวตกกลัวมากถึงเพียงนี้ ด้วยเขาร่วงตกลงมาในเหวลึก โดดเดี่ยวไร้คนช่วย ซ้ำข้างกายยังมีเพียงเสาปูนที่ลื่นไถลไม่สมประดี

หินกรวดและกิ่งห้อยสองประกายเรืองรองกลางอนธการ ยามนั้นเขาได้ยินเสียงฝีเท้าของเสาปูนเดินเข้าไปในความมืด คล้ายศิลาตำจมลงสู่ผืนน้ำดำทะมึน

"เจ้าว่าอย่างไรนะ"

เสาปูนพูดกับเขาในความมืด ทั้งยังเป็นภาษาตัวอวี๋ที่ยากแก่การเข้าใจ เช่นเคย "เดิน?"

หลวนซางสู่ยไม่ท้อไม่อ้อ เริ่มสงสัยว่าเสาปูนถูกอะไรสิงร่างแล้วหรือไม่วบุคคลที่สนทนากับเขาตอนนี้จะต้องไม่ใช่ผู้อาวุโสเฮ้อแห่งสำนักซูเลี่ยนเป็นแน่ แต่เป็นวิญญาณอาฆาตสักดวงที่ตายแล้วยังวนเวียนอยู่ที่ก้นเหวมานั่นนาน และต้องการหลอกเขาไปลงนรก

เสียงฝีเท้าเงียบไปแล้ว ยามนี้กิ่งห้อยบินอยู่เหนือศีรษะเสาปูน ส่งให้ผมสีขาวประหลาดของเจ้าตัวทอประกายสีเชียว

อีกฝ่ายผินหน้ามามองหลวนซางสู่ยด้วยแววตาไร้อารมณ์ "จะไปไม่ไป? ทางออก...ข้างหน้า...ทางออก"

หลวนซางสู่ยไม่พูดไม่จารีบเดินตามไปทันที

สายธารยังคงไหลเรื่อยโดยไม่หยุดนิ่ง เบื้องหน้ามีทางออกจริงดังที่เสาปูนว่า หลวนซางสู่ยจึงเชื่อว่าปลายธารจะต้องเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ตนสามารถเอาชีวิตรอดออกไปจากที่นี่ได้อย่างแน่นอน

ทว่าผนังถ้ำกลับต่ำลงเรื่อยๆ หน้าซำยังแคบมากขึ้นทุกขณะ กิ่งห้อยก็หายไปแล้วเช่นกัน แต่หินกรวดกลับยังเปล่งประกายสีฟ้าเย็นเยือกกระยิบกระยับ

หลวนซางสูยเกือบจะชนเข้ากับผนังถ้ำอยู่รวมร่อ ทว่าก็ไม่มีทางให้ไปต่อแล้ว

เข้าปุ้กระโดดลงไปในธารน้ำที่กว้างกว่าเดิมมาก ก่อนจะดำดิ่งลงไปในน้ำ
ประหนึ่งมัจฉา ซึ่งหลวนซางสูยก็ตามอีกฝ่ายลงไป ได้น้ำนั้นมึตสนิทเช่นเคย
แต่เข้าปุ้กลับคล้ายว่ามองเห็นทุกอย่าง หลวนซางสูยจึงตามติดเข้าปุ้ไม่ห่าง
จนเกือบจะโดนขาที่เต็มไปด้วยพละกำลังของอีกฝ่ายถีบหน้า ทำยที่สุดใ
ตอนที่จวนจะหมดลมหายใจเต็มทีเบื้องหน้าก็พลันปรากฏแสงสว่าง

มันคือแสงบนท้องนภา แสงจากฟากฟ้าที่สะท้อนบนผิวน้ำ!

หลวนซางสูยดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงว่ายพุ่งตรงไปข้างหน้าสุดแรง ทางด้าน
เข้าปุ้ นั้นโผล่พ้นน้ำขึ้นมาเป็นคนแรก ก่อนจะป็นขึ้นฝั่งด้วยร่างกาย
เปียกโชก ต่อมาทันทีที่หลวนซางสูยขึ้นจากน้ำได้ เขาก็รีบสุดหายใจเข้าลึก
จับปล้นช่วงอกก็เจ็บเสียดคล้ายโดนกระทุ้ง ซ้ำข้างกายยังมีคนสติไม่ดีผู้นั้น...
แต่เขาก็ไม่คิดที่จะสนใจ ด้วยความยินดีที่รอดชีวิตมาได้ทำให้เขาหัวเราะออกมา
ดังลั่น

เบื้องหน้ายังคงเป็นธารน้ำ ทว่าเหนือศีรษะกลับเป็นผืนฟ้าอันเลือนราง
ที่มีเมฆหมอกปกคลุม

น้ำในธารน้ำเบื้องหน้าเอ่อล้นออกมา และยังคงไหลไปเรื่อยๆ จนกลายเป็น
ธารเล็กๆ กลางผา เข้าปุ้ยืนนิ่งอยู่บนหินพักหนึ่งก่อนจะโน้มตัวยื่นมือออกไป
คว้าอะไรบางอย่างที่มีสีดำสนิทมา

ด้วยเห็นว่าผืนน้ำใสสะอาด หลวนซางสูยที่ทั้งหิวทั้งกระหายจึงอดไม่ได้
ที่จะวกน้ำขึ้นมาดื่มสามสี่อึก ครั้นหันไปเห็นสิ่งที่อยู่ในมือเข้าปุ้ ก็ทำเอาเขา
ส่ายอกทุกอย่างออกมาทันที

มันคือศพเน่าเปื่อยที่แทบจะไม่มีเลือดหลงเหลืออยู่แล้วของเซียนเจียง

หลวนซางสูยอาเจียนแห่งอยู่ข้างลำธาร และเนื่องจากภายในท้องว่างเปล่า
ยิ่งส่ายอกจึงยิ่งรู้สึกเจ็บ พาให้โสตประสาทอื้ออึง ทว่ายังไม่ทันได้คิดว่าเหตุใด
เซียนเจียงถึงมาตายอยู่ที่นี่ จู่ๆ ก็มีอาวุธลับชิ้นหนึ่งทะยานแหวกอากาศมา

เขายกพัดขึ้นปิดป้องตามสัญชาตญาณ อาวุธลับที่โดนพัดเหล็กสะบัดทั้ง
นั้นมีรูปร่างคล้ายปลาตัวเล็ก หลวนซางสูยมุ่นคิ้วจับ เขาู้จักของสิ่งนี้ มันคือ

แม้จะฟันฝ่าอันตรายทั้งหลายทั้งปวงจนล่วงเข้าสำนักผู้เสียใจแล้ว
ก็ยังมีวายมีเรื่องให้ ‘หลวนซิว’ ต้องกังวลใจ
ด้วยเขาต้องไปเผชิญหน้ากับบิดาบุญธรรมของ ‘หลี่ซู’
หนึ่งในผู้อาวุโสผู้ทรงอำนาจที่คนในสำนักเรียกขานกันว่า ‘ผู้อาวุโสซุน’
เพื่อพิสูจน์ตนในฐานะคนรักของเขาสำนักผู้เสียใจ
แต่ผู้ใดเล่าจะรู้ว่าการพบเจอกันในครั้งนี้
จะทำให้ค้นพบต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวบุญคุณความแค้นอันแสนซับซ้อน
และเต็มไปด้วยสายสนกลินที่ยองใยเข้าด้วยกันระหว่างทั้งสองสำนัก

Warning: mental and emotional abuse, blood, dead bodies, violence, murder, torture, childhood trauma, unethical human experimentation, body modification, disgusting situation, animal death

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3340-1

9 786160 633401

ราคา 439 บาท